

Sygn. akt **III AUa 2325/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran /spr./

Sędziowie: SSA Wiesława Stachowiak

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r. w Poznaniu

sprawy (...) **Spółka z o.o. w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o wysokość składek na ubezpieczenie wypadkowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 25 sierpnia 2015 r. sygn. akt VIII U 1752/15

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz odwołującej Spółki kwotę 135zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Ewa Cyran	SSA Wiesława Stachowiak
-------------------------------------	---------------	-------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 marca 2015r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. działając na podstawie art. 34 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) oraz art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 212) stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek spółki (...) sp. z o.o. w roku składkowym obejmującym okres od dnia 01.04.2014r. do 31.03.2015r. podwyższa się o 50%.

Odwołanie od tej decyzji złożyła spółka (...) sp. z o.o., wskazując w uzasadnieniu, że nie jest prawdą, że podatnik złożył nieprawdziwe dane albowiem sam działając z własnej woli i inicjatywy dokonał korekty danych, które zostały

omyłkowo podane do zakładu ubezpieczeń społecznych. Podniesiono, że w momencie wydawania decyzji, ZUS dysponował prawidłowymi danymi, a zatem odpadła podstawa do podwyższenia składki na podstawie art. 34 ww. ustawy. Podatnik złożył stosowne korekty deklaracji i z własnej inicjatywy opłacił składkę we właściwej wysokości oraz uiszczył należne odsetki od zaległości.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2015r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt VIII U 1752/15) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż nie podwyższył stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w okresie od 1.04.2014r. do 31.03.2015r. o 50%.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. złożyła za trzy kolejne lata, tj. 2011 – 2013 dokument (...) a Zakład ustalił płatnikowi obowiązującą w okresie składkowym od 1 kwietnia 2014r. do 31 marca 2015r. stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 1,04%, wysyłając „zawiadomienie” o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe z dnia 16 marca 2014r. sygn. 2014106311.

W okresie objętym zaskarżoną decyzją zadania z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz podatków w imieniu płatnika składek wykonywała M. P. prowadząca własne biuro (...).

Płatnik złożył dokumentację rozliczeniową za okres od 04/2014 do 12/2014 z zadeklarowaną stopą procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 1,04% podstawy jej wymiaru, natomiast za (...) w wysokości 1,56%.

W związku ze złożeniem w dniu 2 lutego 2015r. korekty dokumentu (...) (tj. informacji o danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe) za 2013r. ustalono, że płatnik składek w pierwotnym dokumencie nie podał liczby osób poszkodowanych w wypadkach przy pracy oraz liczby zatrudnionych w warunkach zagrożenia. Korekta dotyczyła 1 wypadku przy pracy i 6 stanowisk zagrożonych. Nowe informacje o 6 stanowiskach zagrożonych wynikały z nowych linii produkcyjnych wprowadzonych przez spółkę (...) sp. z o.o.

Na skutek korekty dokumentu (...) za rok 2013 stopa procentowa na ubezpieczenie wypadkowe ustalona płatnikowi składek na rok składkowy obejmujący okres rozliczeniowy od dnia 1 kwietnia 2014r. do dnia 31 marca 2015r. została przeliczona i ustalona w wysokości 1,56% podstawy wymiaru składki – „zawiadomienie o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe” z dnia 8 lutego 2015r. sygn. 2014136093.

Wszelkie należności wobec ZUS również zostały uiszczone.

W związku z powyższym Zakład stwierdził, że płatnik przekazał nieprawidłowe dane do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe, o których mowa w art. 31 powołanej ustawy, co spowodowało zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, stąd też wydał zaskarżoną decyzję.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok.

Sąd Okręgowy wskazał, że istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy prawidłowo i zasadnie organ rentowy podwyższył składkę na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek (...) sp. z o.o. w roku składkowym obejmującym okres od dnia 1 kwietnia 2014r. do dnia 31 marca 2015r. o 50%.

Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 121.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności ustalania wymiaru składek i ich poboru.

Zasady ustalania składki na ubezpieczenie wypadkowe zostały określone w ustawie z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.).

Zgodnie z art. 27 ww. ustawy stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy. W myśl zaś art. 2 pkt 8 ww. ustawy rok składkowy to okres obowiązywania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe należnych za okres od dnia 1 kwietnia danego roku do dnia 31 marca następnego roku.

Zgodnie z art. 28 ust. 2 ww. ustawy, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych ustala Zakład jako iloczyn stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek, i wskaźnika korygującego ustalonego dla płatnika składek, z zastrzeżeniem art. 33. Liczbę ubezpieczonych, o których mowa w ust. 2, ustala się jako iloraz sumy ubezpieczonych podlegających ubezpieczeniu wypadkowemu w ciągu poszczególnych miesięcy poprzedniego roku kalendarzowego i liczby miesięcy, przez które płatnik składek był w poprzednim roku kalendarzowym zgłoszony w Zakładzie co najmniej 1 dzień (ust. 3).

Dane, o których mowa w art. 31 ust. 3 ww. ustawy, płatnik składek przekazuje do dnia 31 stycznia danego roku za poprzedni rok kalendarzowy w informacji zawierającej w szczególności: dane identyfikacyjne płatnika składek, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych; rodzaj działalności według (...); liczbę ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego; adres płatnika składek (art. 31 ust. 6 w/w ustawy). Nadto płatnik składek jest zobowiązany do złożenia korekty informacji, o której mowa w ust. 6, w ciągu 7 dni od:

- 1) stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie;
- 2) otrzymania zawiadomienia o stwierdzeniu nieprawidłowości przez Zakład

(art. 31 ust. 10 ww. ustawy).

W myśl natomiast ust. 11 powołanego wyżej przepisu, jeżeli konieczność korekty danych podanych w informacji, o której mowa w ust. 6, wynika ze stwierdzenia nieprawidłowości przez Zakład:

- 1) w decyzji - płatnik powinien złożyć korektę informacji nie później niż w terminie 7 dni od uprawomocnienia się decyzji;
- 2) podczas kontroli - płatnik powinien złożyć korektę informacji nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania protokołu kontroli.

Jeżeli płatnik nie ma obowiązku przekazania do ZUS stosownych informacji, a tym samym organ rentowy nie ustala dla niego wskaźnika korygującego, to wówczas, zgodnie z art. 33 cyt. ustawy, jego stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe wynosi tyle, co stopa procentowa określona dla grupy działalności, do której należy. Płatnik składek należy do grupy działalności ustalonej dla jego rodzaju działalności według (...) ujętego w rejestrze REGON w dniu 31 grudnia poprzedniego roku (art. 29 ust. 1 cyt. ustawy).

Wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe dla danej grupy działalności określa załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002r. w sprawie różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków (Dz. U. nr 200 poz. 1692 ze zm.).

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy jeżeli płatnik składek nie przekaże danych lub przekaże nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę. Stosownie zaś do treści art. 34 ust. 3 ustawy przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do płatników składek, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 33 ust. 1 i 2, którzy nieprawidłowo ustalili liczbę ubezpieczonych lub grupę działalności, przy czym, jeżeli płatnik składek stwierdzi nieprawidłowość, obowiązany jest on ponownie ustalić stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe we własnym zakresie.

Wskazano, iż przepis art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej stanowi swoistą sankcję wobec płatnika składek za podanie przez niego nieprawdziwych lub za nieprzekazanie wymaganych danych, o których stanowi przepis art. 31 ustawy wypadkowej. Warunkiem zastosowania tego przepisu jest by zachowanie płatnika doprowadziło do zaniżenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. W takim wypadku ZUS ustala stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej, która zostałaby ustalona na podstawie prawidłowych danych. Sankcją jest konieczność poniesienia przez płatnika składek dodatkowej opłaty w wysokości 50% ponad normę, którą opłacałby przy podaniu prawdziwych danych. Dodatkowo płatnik jest zobowiązany opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

Sąd Okręgowy uznał, że strona odwołująca jako płatnik składek na ubezpieczenie wypadkowe wykazała zaniżoną stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe (tj. w wysokości 1,04%) za okres składkowy od dnia 1 kwietnia 2014r. do dnia 31 marca 2015r. Podniesiono przy tym, że jedynie zawinione zachowanie płatnika, ukierunkowane na wprowadzenie organu rentowego w błąd poprzez podanie nieprawdziwych informacji lub nieprzekazanie przepisami wymaganych danych, kwalifikuje się do subsumcji powołanego wyżej przepisu.

Zdaniem Sądu I instancji w niniejszej sprawie doszło do nieprzekazania wymaganych przepisami danych, a nie przekazania danych nieprawdziwych. Z materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie wynika, że zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, do którego doszło na skutek nie uwzględnienia liczby poszkodowanych w wypadkach przy pracy oraz liczby zatrudnionych w warunkach zagrożenia w istocie stanowiło działanie niezamierzone odwołującej spółki, a jej celem nie było oszukanie organu rentowego czy też wprowadzenie go w błąd, o czym świadczy choćby fakt, że odwołująca po wydaniu zaskarżonej decyzji dokonała korekty deklaracji (...) oraz spłaciła z odsetkami należną kwotę. Sąd Okręgowy stwierdził, że działania odwołującej się spółki nie były nacechowane złą wolą, chęcią wprowadzenia organu rentowego w błąd, a ze względu na to, że rygorystyczna sankcja zawarta w art. 34 ust. 1 ustawy nie może być stosowana w sytuacjach, gdy płatnikowi składek nie można zarzucić nierzetelności, a przyczyna opłacenia składki w zaniżonej wysokości jest spowodowana nieświadomym działaniem, np. błędem rachunkowym czy pisarskim, bądź błędnym zinterpretowaniem przepisu. W ocenie tego Sądu taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe nie było spowodowane świadomym działaniem odwołującej się spółki.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 229 k.p.c. polegające na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności w sprawie z jednoczesnym stwierdzeniem sprzeczności ustaleń i rozstrzygnięcia Sądu z zebrany w tej sprawie materiałem dowodowym, a także przez wyciągnięcie przez Sąd błędnych wniosków, nie wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego i wskutek tego błędne przyjęcie, że nie podwyższa stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w okresie od 1 kwietnia 2014r. do 31 marca 2015r. o 50%, a co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 34 ust. 1 i 3 w zw. z art. 31 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez uznanie, że w sprawie nie zachodzą ustawowe przesłanki uzasadniające podwyższenie składki wypadkowej o 50%.

Mając na uwadze powyższe, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie od decyzji, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia,
2. zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

W odpowiedzi na apelację, odwołujący wniósł o:

1. oddalenie apelacji organu rentowego w całości,
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się niezasadna.

W powyższym zakresie Sąd Okręgowy w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobody oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej. Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998r., sygn. I PKN 339/98).

Sporną w niniejszej sprawie pozostawała kwestia podwyższenia dla płatnika składek stopy procesowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 1 kwietnia 2014r. do 31 marca 2015r. o 50%. W rezultacie spór ten dotyczył kwestii prawnych, tj. interpretacji przepisu art. 34 ustawy z 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz możliwości zastosowania względem wnioskodawcy przez pozwanego sankcji przewidzianej w tym przepisie.

Zgodnie z ustawą z 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002r., nr 199, poz. 1673 ze zm.), wysokość składki na ubezpieczenie wypadkowe jest zróżnicowana w zależności od wielkości płatnika składek oraz zagrożeń zawodowych i ich skutków. Składka na ubezpieczenie wypadkowe ustalana jest na rok składkowy obejmujący okres od 1 kwietnia danego roku do 31 marca roku następnego. Na mocy art. 28 ustawy, płatnicy składek podzieleni zostali na dwie grupy: pierwsza obejmująca zgłaszających do ubezpieczenia wypadkowego nie więcej niż 9 ubezpieczonych oraz drugą, w skład której wchodzi zgłaszający do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych. Dla wszystkich płatników składek zgłaszających do ubezpieczenia wypadkowego nie więcej niż 9 ubezpieczonych stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe jest taka sama i wynosi 50% najwyższej stopy procentowej ustalonej na dany rok składkowy dla grup działalności. Dla płatników składek zgłaszających do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe jest zróżnicowana. Podstawę zróżnicowania stanowi kategoria ryzyka ustalana zarówno na poziomie grup działalności jak i płatników składek. Kategoria ryzyka ustalana jest na podstawie danych za trzy kolejne lata kalendarzowe przekazywanych przez płatników składek do odpowiednich oddziałów lub inspektoratów ZUS na formularzu (...).

Stosownie do treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy, jeżeli płatnik nie przekaże danych lub przekaże nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

Dane, o których mowa w art. 31 ustawy to dane, za pomocą których ustala się kategorie ryzyka dla płatnika, czyli liczba poszkodowanych w wypadkach przy pracy, z wyodrębnieniem wypadków śmiertelnych i ciężkich, liczba zatrudnionych w warunkach zagrożenia, a także dane identyfikacyjne płatnika, rodzaj działalności wg (...), liczba ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego oraz adres płatnika składek.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, zaniżenie przez płatnika stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe wynikało z nieprzekazania wymaganych przepisami danych, a nie przekazania danych nieprawdziwych. Ze zgromadzonego w kontrolowanej sprawie materiału dowodowego wynika, że odwołujący przekazał podmiotowi zewnętrznemu – M. P. prowadzącej biuro (...) obsługę spółki w zakresie sporządzania dokumentacji księgowo – rachunkowej, administracyjno - kadrowej oraz wypełniania wszelkich obowiązków wobec organu rentowego. Bezsportny w sprawie

pozostaje także fakt, iż odwołujący po dostrzeżeniu zaistniałego błędu, do którego doszło na skutek nie uwzględnienia poszkodowanego w wypadku oraz 6 osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia, bezzwłocznie go skorygował składając w dniu 2 lutego 2015r. korektę deklaracji oraz uiścił należną kwotę składki na ubezpieczenie wypadkowe wraz z odsetkami. Sąd Apelacyjny w całości przychylił się do argumentacji przedstawionej przez Sąd I instancji, iż działania odwołującego nie miały na celu wprowadzenie w błąd organu rentowego, lecz w rzeczywistości stanowiły niezamierzone działanie, któremu nie można przypisać elementu świadomego zawinienia.

Prawidłowo zatem Sąd I instancji ustalił, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek podwyższenia ubezpieczonej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Z treści cytowanego art. 34 ust. 1 i 3 ustawy wypadkowej wynika bowiem wprost, iż możliwość zastosowania przewidzianej w tym przepisie sankcji zachodzi jedynie wówczas, gdy płatnik podaje nieprawdziwe informacje, które skutkują zaniżeniem stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Analiza powyższego przepisu prowadzi niezbiecnie do wniosku, iż aby organ rentowy mógł zastosować wobec płatnika sankcję z art. 34 ustawy, ustalić trzeba, iż nastąpiło podanie przez płatnika błędnych danych, o których mowa w art. 31, skutkujące zaniżeniem stopy procentowej oraz że jest ono zawinione. Podzielając zapatrywanie Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 16 czerwca 2011r. (I UK 15/11) odnotować wypada, że pojęcie danych nieprawidłowych nie jest tożsame z pojęciem danych nieprawdziwych. W tym ostatnim przypadku chodzi o zawinione zachowanie płatnika, ukierunkowane na wprowadzenie organu rentowego w błąd, i jak dalej wywiedziono: art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej pozwala na zastosowanie sankcji w nim przewidzianej tylko w przypadku podania nieprawdziwych danych, a nie danych nieprawidłowych. Konkludując, Sąd Najwyższy wskazał, że w sprawie o podwyższenie składki na ubezpieczenie wypadkowe nie można abstrahować od przyczyn i okoliczności, z powodu których jednostka wadliwie przekazała informacje. Stwierdzenie czy strona nie ponosi czy też ponosi odpowiedzialność na zasadzie art. 34 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych musi być podejmowane indywidualnie, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, których dopiero łączna ocena może doprowadzić do konkluzji, że w tej konkretnej sprawie wymierzenie składki wypadkowej podwyższonej było zgodne lub nie do pogodzenia z normą prawną zawartą w powołanym przepisie i oceniane także przez pryzmat zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez to państwo prawa.” Ostatecznie więc wyrażony pogląd wskazuje też na możliwość zwolnienia się z odpowiedzialności za podanie obiektywnie nieprawdziwych danych z przyczyn niezależnych (niezawinionych) przez płatnika.

Do kwestii zawinienia w kontekście sankcji z art. 34 ust. 1 ustawy odniósł się Sąd Najwyższy także w wyroku z dnia 21 lutego 2012r. (I UK 207/11), wskazując na charakter represyjny sankcji, jednocześnie jednak podkreślając, iż sankcja będzie miała zastosowanie do płatnika, który ponosi winę, nawet w jej najlżejszym stopniu za przekazanie nieodpowiadających prawdzie danych. Podmiot, który wadliwie wypełnia swój obowiązek musi mieć możliwość obrony i wykazania, że niedopełnienie tego obowiązku było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. Nie chodzi tu jednak o winę podmiotu, lecz obiektywną odpowiedzialność z możliwością zwolnienia w określonych okolicznościach. Tylko więc przyczyny wadliwego zgłoszenia danych, za które płatnik nie ponosi odpowiedzialności (niezawinione), mogą go zwolnić z sankcji wynikającej z art. 34 ust. 1 ustawy.

Stąd należy się zgodzić z konkluzją Sądu Okręgowego, że błąd do którego doszło w rozpoznawanej sprawie nie należy kwalifikować jako danych nieprawdziwych, lecz tylko jako danych nieprawidłowych, podlegających korekcie przez płatnika lub przez organ rentowy. W konsekwencji odnosząc się apelacji pozwanego organu rentowego, wskazać należy, iż jest ona całkowicie nieuzasadniona i sprowadza się do odmiennej interpretacji art. 34 ustawy. Organ rentowy podnosi bowiem, że jakkolwiek błąd płatnika skutkujący zaniżeniem stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe oznacza wypełnienie przesłanek zastosowania sankcji z art. 34, a jak już wyżej wykazano, stanowisko takie jest błędne.

W tym stanie rzeczy, na zasadzie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku, rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego

ustanowionego z urzędu Sąd II instancji zasądził od pozwanego na rzecz odwołującego koszty zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem drugiej instancji.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans SSA Ewa Cyran SSA Wiesława Stachowiak